

‘Sono io’: een teder portret van verval

Vader en zoon in de voorstelling 'Sono io' van Circus Ronaldo. Beeld rv

Een zoon komt thuis en in de hereniging met zijn vader voltrekt zich de wissel van de generaties. Met *Sono io* eert Circus Ronaldo de clowneske tradities van het familiecircus, en weeft daar op een magnifieke manier de tragiek van de vergankelijkheid doorheen.

◆ Exclusief voor abonnees door [Evelyne Coussens](#) 23 juli 2021, 03:00

Een oudere man zit in bad, wegzinkend in heet water en warme herinneringen. Naast hem speelt een cassetterecorder de soundtrack van zijn leven: een opname van zijn grootste successen als ‘*il grande clown Ronaldo*’! ‘*Sono io*’ knikt hij trots, terwijl hij zijn vuile sokken spoelt in het badwater. ‘*Sono io*’, echoot een schuchtere figuur achter zijn rug, een grote koffer in de hand. Ik ben het, je zoon.

Het is een theatrale *topos*: de zoon keert terug en confronteert zijn vader met de vergankelijkheid van zijn autoriteit. Het mooie aan *Sono io* is evenwel dat de komische ijdelheid van Danny nooit de glunderende trots op zijn zoon overvleugelt – “*Sette generazioni clown!*” –, terwijl Pepijn er op zijn beurt alles aan doet om zijn vader de vernedering van zijn falen te besparen. Hun krachtmeting is geen gevecht, maar een hobbelige weg naar inzicht, vol mededogen en tederheid. De gebeitelde, maniëristische kop van vader Danny vindt in de frisse naturel van Pepijn trouwens een oogstrelende pendant.

Het theatrale meesterschap van Circus Ronaldo (eindregie: Frank Van Laecke) schuilt in de subtiele karaktertekening, maar ook in de manier waarop het drama van de vergankelijkheid wordt uitgediept. Wanneer Pepijn na een act met een piano zelf in bad belandt, spiegelt hij de uitgangspositie van zijn vader – ook de zoon is gedoemd om op een dag machteloos te verzingen in vergane glorie. Bij het opnieuw aankleden van zijn doorweekte zoon (zoals vaders dat doen met kinderen, kinderen later met hun oude vaders) gebruikt Danny een outfit

die refereert aan de figuur van de pierrot. Zeven generaties? Vergeet het, hier bekleedt een vader zijn zoon symbolisch, met een eeuwenoude traditie die teruggaat tot aan de commedia dell'arte.

Het zijn deze scènes die *Sono io* uittillen boven een 'klassieke' circusvoorstelling, wat niet wegneemt dat de voorstelling net zo goed eer betoont aan de volkse archetypes binnen het nomadische circus – zie het schimmenspel achter de witte lakens of de iconische fietsscène rond de piste. En laat ons niet vergeten dat clowns van oudsher niet alleen potsenmakers zijn, maar ook gespierde acrobaten en veelzijdige muzikanten: zowel Danny als Pepijn bespelen virtuoos een variëteit aan instrumenten.

Het is dan ook de muziek die verzoent. De aanvankelijk stevig tegen elkaar optoeterende gezinsleden (bespeelt Pepijn een trompet, dan komt Danny met een trombone, waarop Pepijn een bombardon uithaalt, enzoverder) vormen uiteindelijk een harmonieus orkest waaruit elke competitie wegsijpelt. Met open mond kijkt Danny hoe zijn zoon een aangrijpende trompetsolo blaast. Stilletjes trekt hij zich terug. Hij begrijpt: het is aan hém.

23-25/7 op Cirque Plus in Brugge, meer info over de tournee via fransbrood.com